

★ 4. MAI ★

MEDLEMSAVISA TIL NKS. NR.4/75.

Sommerleirene

Det mangler fire sider
i dette bladet.

1.mai

Kommune- og -fylkestingsvalget

Kvinnekamp

Proletariseringsskampanjen

Om sommerleirene

Det blir i år sannsynligvis 6 leire. To sørpå, én på Tromøya sammen med Rød Ungdom i tida $10/8 - 11/8$ og én på Håøya i tida $3/8 - 10/8$. Videre blir det leir på Herdla utenfor Bergen, én utenfor Trondheim, én ved Tromsø og forhåpentligvis én på Nesna.

PROGRAM

AU i NKS har gått inn for følgende program for leirene (det tas forbehold om at dette kan bli endra):

1) KOMMUNE- OG FYLKESTINGSVALGENE.

Dette blir hovedtemaet på leirene. Sommerleirene blir starten på valgkampinnspurten. Det som skal tas opp er vår prinsipielle linje for deltagelse i parlamentet og om boikotten av SV.

De fleste stedene i landet blir det boikott-linja som skal propaganderes. Mange kamerater har motsigelser på denne. En del mener at den er gal og en del går inn for passiv boikott, dvs. at vi ikke skal oppfordre massene til å boikotte SV, bare gjøre det sjøl. Disse motsigelsene er uttrykk for at vi har illusjoner om parlamentet og statens funksjon. Hvis vi skal greie å sette boikott-linja ut i praksis, må vi først ha grundige diskusjoner om parlamentets og statens oppgaver under kapitalismen.

2) DEN ØKONOMISKE KRISA.

Monopolkapitalen er inne i ei krise. Følgene av denne veltes idag over på arbeiderklassen, ved dyrtid og arbeidsløshet. Vi har et relativt overfladisk grep om årsakene til denne krisa og vi har for dårlig grep om hvordan vi skal møte den. De viktigste kampsakene vi står overfor til høsten, er statsbudsjettet, forberedelsene til tariffoppgjøret og kampen mot Samskipnadens prispolitikk.

3) ULTRA"VENSTRE".

Opportunistiske grupper med ultra"venstre"-ideer dukker opp stadig flere steder i landet. Den retningen innenfor "venstre"opportunistene som er i sterkest framgang i Norge idag, er de som kaller seg ml'ere. Disse finnes som fraksjon innenfor SV (f.eks. Ebbing og Jørgensen) og som egne organisasjoner som KUL. Disse gruppene spiller en reaksjonær rolle i klassekampen idag og må derfor bekjempes. Å bekjempe ultra"venstre"-grupper er en særlig viktig oppgave for oss. Slike "venstre"-opportunistiske grupper har et potensial blant intellektuelle, særlig på de filosofiske instituttene. I tillegg til dette vil vi ved å studere "venstre"-opportunismens linjer kontra våre, bli bedre skolert i m-l-m og følgelig bli bedre i stand til å avsløre venstrefeil hos oss sjøl.

Som vanlig blir det flere forskjellige seminarer. Videre bør det avvikles en aksjonsdag (kommunevalg) der det er mulig.

PLANLEGG SOMMERFERIEN!

Sommerleirene skal tas opp som et punkt på et smålagsmøte innen 1.mai. Det bør så snart som mulig avklares hvor mange som skal på leir og hvor mange uavhengige laget tar sikte på å få mobilisert.

Medlemmene bør så snart som mulig planlegge sommerferien. Dårlig planlegging av sommeren resulterer ofte i at en ikke får tid til å dra på leir. Leiren er politisk meget viktig. Vi har omtrent like mange grundige politiske diskusjoner på leiren som det vi har i lagssammenheng i løpet av ett semester. Videre er det viktig at leirene utvikler et kameratslig og sosialt samkvem av en art som det i liten grad er rom for ellers. Innenfor det samfunnet leiren utgjør, praktiserer vi den demokratiske sentralismen, likeverd mellom kjønnene, osv., i motsetning til ellers.

MÅLSETTINGER FOR LAGSDISKUSJONENE.

Målsettinger for diskusjonene i laget om sommerleirene bør være at

- * en større prosentdel av laget drar på leir i år i forhold til i fjor
- * laget greier å mobilisere flere uavhengige enn i fjor til leiren.

Organisasjonsutvalget.

Obligatorisk lagsmøte

Mellom 21.april og 10.mai skal alle NKS-lag gjennomføre et møte med diskusjon av spørsmålene nedenfor. Universiteter og høyskoler med tidlig semesterslutt, bør kjempe for å få møtet før 1.mai.

1) En viktig motsigelse i massene foran kommune- og fylkestingsvalget henger sammen med sunet på SV. Drøft påstanden om at SV er et borgerlig arbeiderparti. Hvorfor er det uforenlig med ei revolusjonær linje å stemme SV, uansett om RV stiller eller ikke?

2) Drøft hvilke arbeidsmetoder som vi vil bruke i valgkampen for på best mulig måte å løse de viktigste motsigelsene massene har i forhold til vår politikk. Hvordan får vi igang grundige diskusjoner lokalt (presentasjonsmøter, konfrontasjonsmøter, økonomikampanje blant massene osv.)? Hvordan skal Rød Valgallianse bli politisk og organisatorisk ledende i valgkampen? Drøft spesielt hvordan lister over RV-stemmer kan brukes kollektivt og som hjelp til å systematisere massearbeidet for hvert enkelt medlem.

3) Drøft hvordan hvert enkelt lagsmedlem skal drive valgkamp etter semesterslutt og fram til sommerleirene.

4) "Gi-en-dag"-aksjonen skal gå til Rød Valgallianse. Hvordan skal RV lokalt bli økonomisk sjølberga i de ulike valgkampfasene? Hvordan skal uavhengige revolusjonære kunne støtte RV økonomisk?

5) Innkalling til første lagsmøte etter sommerferien.

NKS/AU.

1.MAI

Alle lag har nå gjennomført den obligatoriske 1.mai-diskusjonen. I dette nummeret av 4.Mai er det innlegg som tar opp de viktigste motsigelsene som har vært framme i diskusjonene. Det gjelder særlig forholdet til interessekampen, videre forholdet til massene (hvordan mobilisere), frontene, Sovjet-parolen og taktikken overfor SV og KUL.

1.mai-ansvarlig i OU.

PAROLER

HVILKE PAROLER

SKAL VI LEGGE STØRST VEKT PÅ I MOBILISERINGA AV STUDENTER 1.MAI?

Mange hevder at interessekamp-parolene er de viktigste, fordi disse direkte angår studentene. Jeg er enig i at paroler som "Avvis DNA-regjeringas reaksjonære utdanningspolitikk" er viktige i mobiliseringen, men langt fra de viktigste. At DNA-regjeringa med støtte av SV-ledelsen fører en arbeiderfiendtlig politikk på dette området, er ikke det som får studentene til å gå i klassekamptøget og ta avstand fra classesamarbeidstøget. Det avgjørende er togenes paroler for de viktigste klassekampsakene.

De viktigste klassekampsakene i dag er regjeringas oljepolitikk, den økonomiske krisa med daglige permitteringer og oppsigelser, angrepet mot de tryggede, som i første omgang rammer enkene, og boligdyrtida. Det er DNA-regjeringa med SV-ledelsen på slep, som går i spissen for gjennomføringa av disse tiltaka. Det er derfor først og fremst disse sakene vi må propagandere for å få fram klasseinnholdet i DNA-ledelsens og classesamarbeidstøgets politikk. Hvis vi begrenser oss til å ta opp DNA- og SV-ledelsens linjer for utdanningspolitikken og lar SV og DNA få ture fram med sitt falske prat om sosialisme og enhet i fagbevegelsen i forbindelse med 1.mai, så gjør vi studentene en bjørnetjeneste.

SV-ledelsens falske prat om sosialisme, at samarbeid med DNA er i arbeiderklassens interesser osv., forvirrer massene. Hvis vi ikke offensivt propaganderer at SV-ledelsen samarbeider med klassefienden og viser ved de viktigste klassekampsakene at DNA-ledelsen er en del av monopolborgerskapet, så vil mange studenter velge feil tog.

KAMPEN MOT SUPERMAKTENE.

En annen sentral kampsak er kampen mot supermaktene. Vi må konsentrere mye propaganda om supermakta Sovjet fordi nivået blant massene om Sovjet som supermakt er langt dårligere enn om USA som supermakt. Det er svært viktig at vi tar opp den trusselen som Sovjet er for Norge. På kort sikt gjelder det våre rettigheter på Svalbard, Barentshavet og havet utenfor Norge (fiskerigrensa), og på lengre sikt krigstrusselen. (Se egen artikkel om Sovjet m.m. Red.)

I eventuelle forhandlinger med SV må vi ikke fire på at disse og andre overgrep fra Sovjets side er imperialistiske. Det er ikke massene, men SV-ledelsene rundt omkring, særlig KU'ere, som går imot parolen. Selv om det er mulig å få med flertallet av medlemmene i det lokale SV-laget hvis vi endrer på parolen, så bør det ikke gjøres. Det ville for det første være å støtte opp om ei feilaktig linje i forhold til supermakta Sovjet. For det andre ville det være å støtte opp om den blinde lojaliteten disse lokale SV'erne har overfor den sentrale SV-ledelsen. For hvis de lokale SV'erne er enig i alle de konkretiseringene Faglig 1.mai Front går inn for av supermaktparolen, men ikke i selve hovedparolen, så er det ikke fordi de sjøl er uenig i denne hovedparolen, men fordi de vet at den sentrale ledelsen er det.

Selv om vi må konsentrere størst oppmerksomhet om supermakta Sovjet, må vi ikke glemme kampen mot den andre supermakta. Folkene i Vietnam og Kambodsja er i disse dager i ferd med å vinne en viktig seier over USA-imperialismen, og de trenger vår støtte. Både på den måten at vi direkte støtter deres kamp, men også ved at vi aktivt kjemper mot den samme fienden i Norge for derved å svekke den.

1.mai-ansvarlig i OU.

1.mai og frontene

.....bruke 1.mai til å fremme våre krav sammen med andre grupper :
: av folket. Ved å delta i tog og arrangementer som gir LNL full :
: rett til å fremme sine paroler vil vi markere våre krav samtidig :
: vise nødvendigheten av å stå solidarisk med andre. :
: Det er ikke likegyldig for oss hvilken karakter 1.mai får. Gjennom :
: kampene mot statens utdanningspolitikk har vi lært hvem som er :
: våre venner og hvem som er våre fiender. Staten og DNA/LO-ledelsen :
: har interesser av å innføre DH-systemet og den nye lærerutdannings :
: loven. Den taktikken de bruker ved å snikinnføre systemet og loven :
: før endelige vedtak i Stortinget, gjør oss enda sikrere i vår sak. :
: Vi mener derfor at lærerstudentene, andre studenter og elever og :
: ikke minst det norske folket forøvrig, må stå sammen i kampen mot :
: denne politikken. 1.mai er som sagt en utmerket anledning å vise :
: hvem vi står sammen med. Vi skal også åpent fortelle hva vi synes :
: om DNAs og statens utdanningspolitikk. Mer konkret betyr dette at :
: vi oppfordrer folk til å gå i tog som klart retter seg mot Gjerdes :
: politikk. Samtidig må toget i sitt grunnlag gå imot statens poli :
: tikk."

Dette sitatet fra LNLs handlingsprogram slår fast følgende:

- at 1.mai er en uhyre viktig dag for studentenes frontorganisasjoner. Den er viktig både for å markere de kravene vi kjemper for og for å vise at vi står sammen med arbeidarklassen og andre grupper av folket i vår kamp.
- at vi ikke lokalt eller sentralt kan slutte oss til tog som ikke klart retter seg mot statens og DNA/LO-toppens politikk.

For oss kommunister betyr dette to ting:

1. At vi alle steder skal ta opp og kjempe for tilslutning til lokale 1.mai-tog i fronten og hvis mulig kjempe for sentral tilslutning.
2. At vi ingen steder går inn på noen kompromisser av typen å slutte seg til flere tog. Det er bare ett klassekamptog 1.mai som klart retter seg mot DNA/LO-toppens politikk, og det er Faglig 1.mai-front.

TA OPP TILSLUTNING TIL FAGLIG 1.MAI-FRONT ALLE STEDER I ALLE FRONTER!

- Noen vil si: "Det er klart vi skal ta opp og kjempe for tilslutning til Faglig 1.mai-front, men det er ikke nødvendig å ta det opp i fronten, vi tar det mye greiere på allmannamøter o.l.". Det er nødvendig og viktig å ta det opp i fronten. En grundig diskusjon på tilslutning til klassekamptog vil både styrke mobiliseringa til 1.mai og den vil styrke frontene. Det er viktig at klassekamptog gir en størst og breiest mulig markering av ulike kampkrav og fronter. Grundige disku-

sjoner på statens og DNA/LO-toppens klassekarakter og på betydningen av enhet arbeider-student vil også på lengre sikt bety mye for frontenes utvikling og klassekampen i Norge. Som kommunister er det vår oppgave å utvikle enhetsfronten mest mulig og å trekke til oss folk som jobber i fronten.

- Mange vil si: "det er klart at vi er enige i dette, men det går ikke hos oss. Her er folk så tilbakeliggende." Det er ihvertfall sikkert at det ikke går, hvis vi ikke prøver. Det er klart at det er mulig at vi i år lir nederlag på spørsmålet om tilslutning til Faglig 1.mai-frønt, men vi har allikevel ingenting å tape på å ta det opp i fronten. Tvertimot, hvis vi har tillit til politikken vår og står fram og kjemper for den, viser erfaringene at vi har store muligheter til å få oppslutning om den. Og uansett utfallet av diskusjonene vil både 1.mai-mobiliseringen og fronten være tjent med at den blir tatt opp.
- Noen vil også si: "Det er galt av oss å ta det opp, fronten vil sprekke det vil være et hinder for dagskampen". Dette er et høyreopportunistisk utsagn som vil få stor oppslutning i SV. Det er klart at i enhver frontorganisasjon vil det være uenighet om en rekke viktige saker. Det er ikke mest demokratisk å undertrykke disse motsigelsene, og det fremmer ikke frontens kampkraft på noen områder. Det er en god ting med uenighet i en front, så lenge motsigelsene kommer på bordet og blir diskutert. Det er gjennom kamper på motsigelsesfylte saker som 1.mai at vi driver fronten framover og kan oppnå enhet på et høyere nivå. Bare høyrekreftene er tjent med at motsigelser ikke blir tatt opp. Det er videre en demokratisk rett, som det er viktig for oss å kjempe for, at alle i en frontorganisasjon skal ha rett til å ta opp og få diskutert de saker de ønsker.

FRAM FOR EN SEIERRIK 1.MAI-MOBILISERING I FRONTENE!.

Les også artikkelen om Kvinner og 1.mai lenger bak i avisa. Red.

Organisasjonsutvalget.

METODER

Skal vi få oppslutning om politikken vår 1.mai, må vi ta grundig på å utvikle metoder for mobilisering. Flotte målsettinger alene duger lite. I denne artikkelen skal jeg kort ta for meg "munn-til-munn"-metoden og konfrontasjonsmøter. Sjølsagt finnes det også mange andre måter å mobilisere på, som kan og bør benyttes i 1.mai-arbeidet.

"MUNN-TIL-MUNN"-METODEN.

Etter mine erfaringer er dette den metoden som oftest gir størst uttelling. I flommen av veggaviser og løpesedler glemmer mange at den personlige kontakten med folk er viktig og nødvendig. Dette går på slike enkle saker som å ta seg litt av "omlandet" - diskutere personlig med folk, spørre konkret om de vil gå i toget, og trekke folk med i aktivt arbeid. I alt for stor grad er det slik amnge steder at den kontakten uorganiserte har med kommunistene, består av løpesedler og enkelte ml-koryfeers innlegg på allmannamøter. Og det holder ikke i lengden!

I det laget jeg hører til, har vi etterhvert utvikla ganske bra systematikk i munn-til-munn-mobiliseringen. Foran store kaderslag, f.eks.

NSU-valg, 1.mai osv., setter vi av tid til å lage en oversikt over hvilke folk vi har muligheter til å mobilisere. Deretter gir vi hvert medlem i oppgave å diskutere politikken vår med en del bestemte personer innen et visst tidsrom. Seinere oppsummerer vi situasjonen og setter oss nye mål. På den måten får vi et godt grep om "omlandet" vårt, vi får spredd politikken vår systematisk, rekruttert aktivister, og - viktigst av alt - vi får mobilisert mange som vi ikke ville ha nådd på andre måter.

KONFRONTASJONSMØTER.

Mange har sikkert erfaring med at direkte konfrontasjon, f.eks. med SV, er en nyttig metode for å få skillelinjene klart fram i dagen. En veggavis fra oss vil ikke umiddelbart overbevise så mange om at vår 1.mai-politikk er bedre enn SV's. En konfrontasjon derimot, hvor SV er tvunget til å legge fram politikken sin mot vår (som utvilsomt er kvalitativt bedre), kan gjøre underverker. Dessuten kan det også være ganske underholdende å høre SV prøve å forsvare f.eks. at det er riktig å gå i tog med Aspengren 1.mai.

Vår erfaring er dessuten at et skikkelig forberedt og annonsert kveldsmøte, f.eks. med to innledninger (fra SV og oss), debatt, kultur, og gjerne med dans etterpå, trekker folk som ellers ikke møter opp på allmannamøter o.l. Vi når m.a.o. grundig ut til folk som vi ellers ikke vil komme i kontakt med.

Med gode forberedelser har vi alt å vinne på slike konfrontasjonsmøter. Stilt overfor massene og uten sjangs til å vri seg unna, holder SV's politikk som regel ikke vann.

HVILKE ERFARINGER HAR ANDRE?

Dette var kort noen erfaringer vi har gjort. Andre igjen kan sikkert legge fram gode og dårlige resultater med metoder de har brukt. Hva om flere skrev inn til 4.Mai og lot oss få del i sine erfaringer?

"Truls"

Enheten mellom revisjonistene og sosialdemokratene

Er det noen tilfældighet at SV's linje for 1.mai er å samarbeide med DNA? Nei, både DNA og SV er borgerlige "arbeiderpartier". Enheten mellom dem på det ideologiske og politiske området er meget stor.

Det er heller ingen tilfældighet at Sovjet-revisjonistene idag anser sosialdemokrater verden over som deres beste samarbeidspartnere (etter USA) i undertrykkinga av verdens folk.

ENHETEN PÅ DET IDEOLOGISKE OMRÅDET:

Både sosialdemokratene og revisjonistene (Krutsjovs linje fra 1956) er for fredelig overgang til sosialismen. I tråd med dette går de begge inn for at partiet er hele folkets parti. Verken i SUKP, SV eller DNA stilles det krav til de som vil bli medlemmer. Parallelt med at Sovjet-revisjonistene reviderte den revolusjonære linja om at væpna revolusjon er nødvendig, inntok de en vennligere holdning til sosialdemokratene. Allerede på den 20. partikongressen i 1956 lanserte Krutsjov linja med at sosialdemokratene er allierte i kampen for freden. I juni 1969 på en kongress for verdens revisjonistpartier ble linja "utvikla" videre. Sosialdemokratene ble fra nå av ansett som allierte i kampen for "sosialismen. Denne linja ble bekrefta av partikongressen i Sovjet i 1971.

Det var Sovjet-revisjonistene som nærmet seg sosialdemokratene og ikke omvendt. Først på en kongress for de sosialdemokratiske partiene i 1972 vedtok disse at det skulle føres en vennligere holdning overfor Sovjet-revisjonistene.

ENHET I POLITIKKEN:

Der sosialdemokratene eller revisjonistene sitter ved maktapparatet, som f.eks. i Norge, Sverige, Sovjet, Polen osv., undertrykkes folket. Den store enheten som hersker mellom DNA og SV i dagskampen, kommer meget klart til uttrykk ved den linja SV-ledelsen har for 1.mai. Forøvrig har de også kjørt i spann ved lønnsoppgjøret, når det gjelder momsens, streikekamper, utdanningspolitikken (ST.m. nr. 17), Rodeløkka osv.

ENHETEN PÅ DET ORGANISATORISKE OMRÅDET:

Her har enheten kommet kortest, men tendensen verden over er økt enhet også på dette området. I land etter land inngår revisjonistene og sosialdemokratene valgsamarbeid. (Se "Hva må gjøres" nr. 2). I Norge har, som kjent, venstresosialdemokratene i SF og revisjonistene i NKP nylig inngått partisamarbeid. Og at ledelsen har i tankene å utvide denne enheten til også å omfatte DNA, uttrykte Roald Halvorsen klart på en pressekonferanse i vår, der han sa at sammenslutning av DNA og SV i ett parti var det langsiktige målet. Hvis så skjer, er det ikke første gang i historia. Like etter 2. verdenskrig slo de kommunistiske og sosialdemokratiske partiene i Ungarn og Bulgaria seg sammen, med den følge at degenereringa gikk raskere enn tidligere.

Både revisjonistene (SV) og sosialdemokratene (DNA) prøver å gripe inn i den voksende massebevegelsen og føre den vekk fra den revolusjonære

veien. Dette er deres spesielle oppgave i forhold til de andre borgerlige partiene. Det er derfor avgjørende for å kunne utvikle massebevegelsen i Norge videre at DNA og SV-ledelsens reelle politiske hensikter avsløres for folk.

Idag er det særskilt tre saker vi må propagandere: at Sovjet er en imperialistisk supermakt, at DNA-ledelsen tilhører monopolborgerskapet, at SV-ledelsen har ei linje (og ikke tilfeldige enhetsstandpunkter) på å støtte DNA.

Kari

FRONT MOT SUPERMAKTENE

1. MAI SKAL BRUKES TIL Å STYRKE FRONTEN MOT SUPERMAKTENE USA OG SOVJET.

Kappestriden mellom supermaktene om verdensherredømmet øker, og med den trusselen om krig. Supermaktene prøver å tilsløre dette ved å propagandere "avspenning" og "sikkerhet for freden". F.eks. hevder de at forhandlingene og avtalene om kjernefysiske våpen gjelder "begrensninger" av disse. I virkeligheten er det det motsatte som skjer. Den felles erklæringen om den såkalte kjernefysiske "balansen" gir inntrykk av at faren for krig kan "avverges" så lenge USA og Sovjet har likevekt i de kjernefysiske våpnene. DETTE ER SVINDEL. Tallet på kjernefysiske våpen i supermaktens besittelse har økt hvert år siden de såkalte "forhandlingene om begrensning av kjernefysiske våpen" begynte. Nye typer atom-undervannsbåter, bombefly, raketter osv. har blitt produsert av begge parter. Den siste avtalen inneholdt bl.a. følgende regler for kappestriden:

Partene kan bygge ubegrenset av MIRN-raketter, kan bedre kvaliteten på de strategiske rakettenes, kan øke nyttelasten til rakettenes og gjøre dem tyngre, og partene kan uten begrensning produsere nye bakke- og luft-raketter av mobil ICBM-type.

HVA HAR SÅ DENNE KAPPESTRIDEN FØRT TIL?

- Etter andre forhandlingsrunde i 1973 fulgte et nytt utbrudd av krigen i Midt-Østen, der supermaktene så vidt unngikk en storkonfrontasjon.
- Etter tredje forhandlingsrunde brøt Kypros-krisa ut.

Stridighetene har senere spredd seg til Den persiske gulf og Det indiske hav.

- Kappelstriden om det europeiske kontinent har økt. Ifølge Lenin er det nettopp karakteristisk ved imperialismen "at bestrebelsene ikke bare går ut på å annektere jordbruksområder, men også høyt utviklede industri-områder". (Elan-utg. side 101). Sovjet har forsterket sine væpnede styrker i Øst-Europa. Nye våpen er anskaffet, Warszawapakt-styrkene er fordoblet og militærøvelser oftere bl.a. utenfor Finnmarks-kysten. På Kola-halvøya ligger verdens største marinebase. Sovjets økte agressivitet har Norge merket i forbindelse med spørsmålet om fiskerigrensa, Barentshavet, Svalbard (les mer om dette i "Hva Må Gjøres" nr. 2-75).

Den økonomiske utplyndringen av folkene i Comecon-landene er større enn tidligere. Sovjet eksporterte fra 1954 til 1974 kapital for mer enn

10000 millioner amerikanske dollar til disse landene. Sovjet kontrollerer Comecon-landenes tungindustri og har likeledes kontrollen med viktige råvarer til de samme landenes industri.

- Det er ikke bare i forhold til andre land at supermaktenes herjinger får virkninger. Det gjelder også for de indre forholdene i disse landene. USA er inne i en ny økonomisk krise - den sjette etter andre verdenskrig. Militariseringen av nasjonalbudsjettet i Sovjet har ført til økte byrder for folket i Sovjet. Selv om den samlede verdi av Sovjets nasjonalprodukt bare er halvparten av USA's, så er militærutgiftene til de to landene nærmest like. Den niende sovjetiske femårsplanen (1971-1975) ble ikke oppfylt, og målet for industriproduksjonen har ikke blitt oppfylt to år på rad. Jordbruksproduksjonen har vært i tilbakegang de siste ti år. Dette har ført til knapphet på varer, og prisene på 69 viktige jordbruksvarer kjøpt i statsbutikker økte med 20% fra 1963 til 1970. Prisene på det frie marked er minst to ganger høyere enn i statsbutikkene. Dette har bl.a. ført til fraflytting fra landsbygda og dårligere leveforhold for folket i Sovjet.

Eksempelene på supermaktenes herjinger kan forfleres mange ganger. I denne artikkelen har jeg først og fremst tatt opp Sovjet, fordi forståelsen av Sovjet som en supermakt er dårlig, tildels innad i våre egne rekker og spesielt blant progressive ellers. Det er viktig at progressive i Norge får øynene opp for hva som egentlig skjer. Sovjet-revisjonistenes falske prat om fred, og deres "sosialistiske" utsmykning blander folk.

1.mai må brukes til å styrke fronten mot supermaktene. Det som trengs er at vi i stort omfang sprer opplysninger om Sovjets og USA's herjinger, spesielt Sovjets.

"Tore"

Hvorfor invitere SV til samarbeid ?

I vårt lag er det en del usikkerhet på linja om at SV skal innbys til samarbeid 1.mai, men derimot ikke KUL. Vi synes det er riktig ikke å samarbeide med KUL pga. deres reaksjonære politikk for dagskampen. Men er SV-ledelsens særlig bedre? I alle viktige saker står jo SV-ledelsen på ei feilaktig linje. Er det ikke rein idealisme å tro at SV over natta skal skifte linje for de fleste viktige klassekampsakene?

Lag på Østlandet.

"Lag på Østlandet" er ikke det eneste laget som har fått opp denne motsigelsen i 1.mai-diskusjonene. For at dere skal få et svar før 1.mai, har vi sendt innlegget deres over til et annet lag. Svaret deres følger på neste side.

Red.

//

SVAR

SVAR TIL "LAG PÅ ØSTLANDET".

Den motsigelsen som Lag på Østlandet gjør greie for, kom også opp i vårt lag. Vi klarte å løse den etter diskusjon. Jeg skal her prøve å legge fram de viktigste momentene som kom fram i den.

Aller først - jeg er enig i at SV-ledelsen har ei reaksjonær linje for de fleste kampsakene i dag. De støtter meget aktivt en del av monopolborgerskapet, nemlig AP/LO-ledelsen, samt at de forsvarer supermakta Sovjet. Denne politikken stiller mange enkeltmedlemmer av SV og endel lokallag seg svært vaklende til. (Høyredreininga hos SV-ledelsen har skjedd mye raskere enn hos medlemmene på grunnplanet.) Disse medlemmene og lokallaga er det mulig å få over på ei riktig linje. Vi vet av tidligere erfaringer at det er mulig pga. massebevegelsens styrke å presse opportunistene til å ta riktige standpunkter, som f.eks. 1.mai 1972. Det sentrale i 1.mai-mobiliseringa er dagskampkrava, og særlig parolene som retter seg mot AP-regjeringas arbeiderfiendtlige politikk og mot supermaktene.

Paroler om væpna revolusjon er av underordna karakter 1.mai. Hvis disse derimot hadde vært det sentrale, som ved kommunevalget 1975, så hadde det vært feilaktig å invitere SV'ere eller SV-lag til organisatorisk samarbeid 1.mai. På dette området - veien til sosialismen - er det absolutt antagonisme mellom kommunistene og opportunistene. Den såkalte fredelige veien til sosialismen fører ikke til sosialisme, men tvert om til fortsatt kapitalisme, og må derfor nådeløst bekjempes.

SÅ LITT OM KUL.

Langt mer enn SV-ledelsen tar KUL klassefiendens standpunkter. Her kommer noen smakebiter:

* De mener at det er reaksjonært at kvinnene kjemper for egne krav. De begrunner det med følgende: "...Kvinnen er ikke undertrykt som kvinne". Hun er undertrykt som kvinnelig arbeider (dette er forsåvidt riktig, men bemerk!). Og når ble det god latin å sette deler av arbeiderklassen opp mot hverandre med separat organisering? For "egne krav"?" Siste del av dette taler for seg sjøl!

* Bøndenes kamp mot rasering av jordbruket, fiskernes mot avfolking og for 50 miles fiskerigrense mener de er reaksjonær. Denne motstanden kaller de "reaksjonær anti-kapitalisme som småborgerskapet alltid utvikler gjennom sin kamp mot kapitalens ekspansjon og herjinger i de småborgerlig drevne næringer".

* I tråd med dette mener de at imperialismen er et progressivt økonomisk system. Ifølge dem blir bl.a. regjeringas oljepolitikk progressiv. Dette er som å høre representanter for monopolkapitalismen tale! Vi må ikke la oss blende av at de kaller seg sosialister og ofte av taktiske grunner prøver å skjule sine mest reaksjonære standpunkter. De er monopolborgerskapets agenter i studentbevegelsen, og skal behandles som det. Derfor må vi i 1.mai-arbeidet avvise alt samarbeid med KUL og vise overfor massene hvilken politikk KUL står for.

Medl. av lag på Universitetet i Oslo.

Kamp mot parlamentariske illusjoner!

VALGENE 75:

"For oss kommunister er det viktigste å bruke valgkampen til å tjene klassekampen og avsløre parlamentariske illusjoner. Dette er viktigere enn å få valgt mange representanter." (AKP's landskonferanse)

Vi går inn for en valgkamp som retter seg mot monopolkapitalens stat og mot all imperialisme. Vi vil jobbe for å avsløre alle de parlamentariske organa som tjener for monopolkapitalen og som deler av statens undertrykkingsmaskineri.

Dette er kjerna i de ideene vi skal spre til massene overalt og under hele valgkampen - både der Rød Valgallianse stiller og der alliansen boikotter. Dette er ideer som står i et skarpt motsetningsforhold til det alle de borgerlige partiene står for. SV med sitt preik om "fredelig overgang" og "parlamentarisk vei til sosialismen" gjør ikke noe annet enn å gjenta den historiske feilen og det forræderiet mot arbeiderklassen som sosialdemokratiet alltid har stått for og de plasserer seg dermed som et nytt borgerlig arbeiderparti.

Det finnes kamerater i NKS som også har motsigelser på deler av eller hele valgpolitikken vår, motsigelser som kommer til uttrykk på forskjellige områder.

GALT Å BOIKOTTE SV DER VI SJØL IKKE STILLER?

Noen kamerater mener SV ikke er et borgerlig arbeiderparti og at det derfor må være riktig å støtte dem ved valget lokalt der vi ikke stiller. Til disse kameratene vil vi si: Når har dere hørt en SV'er, lokalt i et kommunestyre eller sentralt på stortinget, rette angrep mot det parlamentariske systemet som en del av klassefiendens undertrykkingsapparat? Når har dere sett en SV'er trosse parlamentets "taushetsplikt" og gått ut for å fortelle arbeiderne hva som egentlig foregår bak de lukkede dører? Når har dere hørt en SV'er fortelle at kommunestyret bare er et sandpåstrøingsorgan for monopolkapitalen og at den eneste veien som fører fram er folks egen kamp, for dagskrav og for revolusjon?

Aldri har vi hørt SV fortelle oss dette, av den enkle grunn at de finner seg vel til rette innafor de parlamentariske "spillereglene" og at de er vel tilfreds med sin rolle som halehengs-"korrektiv" til DNA.

En del andre kamerater hevder at riktignok er SV borgerlig, men det er det bare vi som har skjönt. Massene har ikke forstått det og vil derfor oppfatte det som venstre-sekterisme hvis vi boikotter SV. Derfor, sier disse kameratene, skal vi følge Lenins råd til de engelske kommunistene i 20-åra om å samarbeide med sosialdemokratiet for på den måten å avsløre dem for massene.

Ved å anvende Lenins ord som et dogme gjør disse kameratene seg skyldig i en grov høyreopportunistisk feil. De undersøker ikke den konkrete virkeligheten og får derfor heller ikke øye på at forholdene i dagens Norge faktisk er litt forskjellige fra 20-åras England. Hva be-

står så forskjellene i? I dag har arbeiderklassen over 30 års bitter erfaring med et 'arbeiderparti' som statsadministrator for kapitalen og vi har fått SV som ikke har noe høyere ønske enn å overta DNA's rolle og taburetter. I 20-åra hadde ikke massene verken her eller i England noen slike erfaringer og det fungerte i den situasjonen virkelig sektersk og å kjøre fram mot sosialdemokratiet med storslegga. Sjøl om SV heller ikke foreløpig har sittet i noen regjering kan vi på punkt etter punkt påvise hvordan de kopierer DNA's historiske feil og hvordan de ikke på noe sted står for en riktigere politikk enn det DNA gjorde i 20 og 30 åra. Det ville være et svik mot arbeiderklassen i dette landet om vi

»... og så sa ledelsen i SV på universitetet at forhandlingene våre bare var 'taktikk'...»

unnlot å fortelle dette og isteden gikk inn for en prinsippløs støtte til SV.

Til slutt er det en del kamerater som mener at det egentlig er knekkende likegyldig med hele valget og at vi istedenfor å boikotte bare noen steder bør foreta en passiv boikott over alt. Disse kameratene mener at massene egentlig ikke har noen særlige parlamentariske illusjoner og at vi istedenfor å bruke masse krefter på valget heller bør drive med "skikkelig klassekamp".

Igjen har vi et eksempel idealistisk tankespinn som et resultat av manglende undersøkelser av den konkrete virkeligheten. Disse kameratene ser helt bort i fra at 80-90% av det norske folket faktisk slutter opp om valget annethvert år og at hvis du snakker med folk får høre at politikerne nok kan være ille, men noen må jo tross alt styre dette landet eller at det tross alt har litt å si hvem som sitter i kommune-styret, det er da litt bedre med SV enn med Høyre o.s.v. Det er en venstre-sektersk "rein og rød"-tenking å hevde at det ikke er bra nok klassekamp å jobbe for å avsløre alle de parlamentariske illusjoner borgerskapet har innpoda i folk.

INTERESSEKAMP ELLER "REVOLUSJONÆR" VALGKAMP?

En stor fare når vi skal føre ut valg-politikken vår til massene er at vi kan komme til å legge ensidig vekt på interessekampen, enten fordi en mener at interessekamp er viktigere å drive med enn valg eller fordi en tror massene bare er opptatt av sine egne 'interesser'.

Ut i fra tidligere erfaringer viser dette seg i valgkampen med en linje hvor vi propaganderer at RV (som SV) skal jobbe med å føre fram interessekampkrav i de parlamentariske organa - bare med den forskjellen at vi er mye flinkere enn SV. I propagandaen legger vi mye vekt på at vi er ledende, mens SV er en hindring eller et haleheng. Dette er sjøl-sagt riktig i forhold til interessekampen. Det vi imidlertid ikke får fram med denne linja er at RV vil bryte fullstendig med de parlamentariske organa. Vi får ikke klart fram at RV er revolusjonær og at bare revolusjonen kan hindre at vi blir nødt til å fortsette å sloss mot angrep fra den borgerlige staten i all framtid.

Boikott de borgerlige "arbeider"partiene!

Hans mener vi skal støtte lokale SV-grupper i valget der de står på den "riktige" sida f.eks. i kamp for veiutbygging, mot vassdragsutbygging, for eksisterende arbeidsplasser osv. Hans tar feil på to punkter og havner på en reformistisk linje i valgkampen.

Hans stiller hovedspørsmålet i valget ved om et parti er "for eller ny vei". Dette er måten SV gjør det på, - "stem oss, så blir alt bra. Ja til og med sosialismen skal vi innføre på dannet, parlamentarisk vis, i fredelige former". Men revolusjonære skal bryte med sånne parlamentariske illusjoner ved valget til høsten og vise at det eneste alternativet som finnes til alle de borgerlige parlamentariske partiene, SV inkludert, er en massebevegelse leda av revolusjonære. Med andre ord - hovedspørsmålet for oss er hvordan kampen for veien, arbeidsplassene, utdanninga osv. skal føres.

Mens SV sier "vi skal skaffe vei", slår RV fast at bare masseaksjoner kan tvinge fram veien, og at kommunestyret og fylkestinget hindrer denne massekampen og aldri vil bli noen drivkraft for å få den. Vi viser kommunenes budsjetttrammer som bare har penger nok til å iverksette den politikken som er trukket opp sentralt mht. skoleutbygging, vei, kraft osv. Det er ikke i kommunestyret, på fylkestinget eller i Stortinget at de viktigste avgjørelsene fattes. De tas i direksjonene til monopolene, inkludert statsmonopolene. Flere og flere har avslørt at det ikke er store forskjellen mellom de borgerlige partiene og at de spiller med i "de stores" opplegg. Vi må hindre at denne sunne skepsisen fører til oppslutning om SV som står for de samme parlamentariske illusjonene, bare litt mer strømlinje i valg av ord og former. Kort sagt må vi, med utgangspunkt i massenes nivå og egne erfaringer, få dem til å bryte med den parlamentariske linja i kampen, se at valgsirkuset først og fremst skal støtte opp under denne linja, vise dem at det borgerlige statsapparatet skal knuses om vi skal ha sosialisme. Her går hovedskillet ved høstens valg. På den ene sida står RV. På den andre SV og alle de andre borgerlige parlamentariske partiene. Dette dekker Hans over.

SV's PRAKSIS ER SOSIALDEMOKRATISK.

Denne linja kjører vi enten vi stiller eller ikke. Det beste er å bli valgt. Da kan vi avsløre parlamentet innenfra og på den måten støtte massekampene. SV har mye praksis fra Stortinget og kommunestyre. Praksisen er god sosialdemokratisk. Jeg forstår ikke hvor Hans har det fra at de nå skal endre sin praksis her. Tvert om går SV kraftig til høyre og vil etterhvert bli ennå bedre støtte for den parlamentariske formen for det borgerlige diktaturet. SV'ere sier: "Dere boikotter oss og hjelper inn et Høyre-mandat". Vårt svar er at SV både i sin praksis og i sitt program har like stor tiltrus til parlamentet som Høyre. SV's vei til sosialismen fører kort og godt ikke fram. Denne kampen må vi ta med SV'ere både der vi boikotter og der vi ikke er sterke nok til å ta mandater, og det er de fleste stedene. I praksis sier nemlig Hans at vi i dag skal støtte SV nesten over hele linja, for å stille uten å få mandater er ikke vesensforskjellig fra å drive rein boikott.

Hans finner et avgjørende skille mellom SV sentralt og noen lokale SV-grupper jeg aldri har sett. Finner vi lokale SV'ere som kjører vår linje i valget, - ja da bør de snarest mulig bryte med SV. Løsninga er ikke å stemme på dem som SV'ere. I virkeligheten ligger lokale topper ofte nærmere DNA, er mer åpent "ansvarlige" og "kompromissmakere" enn de som sitter i det synlige glasshuset på Løvebakken. Flere ganger har nettopp SV vært med å skjule for massene viktige nedleggelse, utbygg-

inger osv. i monopolenes tjeneste. Den andre feilen Hans gjør, er altså å sette opp et kunstig skille mellom SV sentralt og SV lokalt. Den viktigste forskjellen jeg ser, er at vi ofte kjenner lokale SV'ere personlig og har hatt samarbeid med dem f.eks. 1.mai. Linjene vi står for, er like uforsonlige. 1.mai kan vi gå sammen, på konkrete, viktige kampkrav. I valget står ei revolusjonær linje mot en reformistisk, borgerlig politikk som aldri fører oss et hakk nærmere sosialismen, men tvert om kan sette kampen mange år tilbake. Derfor boikotter vi SV ved valget, - lokalt og sentralt.

Jens.

FASEPLAN FOR NKS

I KOMMUNEVALGKAMPEN :

Fase 1. 1.april - 1.mai.

Denne fasen vil bli preget av at 1.mai er hovedoppgava for alle lag, samtidig som vi har oppgaver med IK, husleiestreiker, samfunnsvalg o.s.v. Punktene under må derfor betraktes som en minimums-sikring.

- a. studiepunkt på alle lagsmøter, styrene har fått tilsendt studieopplegg.
- b. avsetting av noen folk i laget som skal ha valget som hovedoppgave fra 1.april. Disse må jobbe spesielt med nære venner etter lister, spre den sentrale propagandaen som er sendt ut og delta i opprettelsen av en RV-komite sammen med folk fra AKP og uavhengige.
- c. styret må legge opp lokale planer for valgkampen etter 1.mai. Planene må inneholde et eksternt presentasjonsmøte av RV og/eller et konfrontasjonsmøte med SV. På de store stedene anbefaler vi først et presentasjonsmøte for hele plassen og deretter et konfrontasjonsmøte på instituttplan/skoleplan.
- d. RV's studentavis må spres i masseomfang så snart det lar seg gjøre, men dere må ikke dele ut hele opplaget. En del må beholdes til mer kvalitativt arbeid med venner og potensielle medlemmer av RV. Spre også presentasjonsavvisa til RV så godt det lar seg gjøre.

Fase 2. 1.mai - sommerferien.

Kommunevalget er fra nå og fram til valget forbundets hovedoppgave. All annen aktivitet som f.eks. sommerleirmobilisering må preges av denne hovedoppgava.

- a. obligatorisk lagsmøte om valgkampen (se annen artikkel).
- b. bygging av breie lokale RV-grupper. Legg i første omgang vekt på å få med flest mulig av de som sluttet opp Faglig 1.mai-front.
- c. eksternt presentasjons/konfrontasjonsmøte (se punkt c over).

- d. alle RV-grupper på lærestedene må arrangere/delta i en aksjonsuke i perioden 19. - 31.mai. Aksjonsuka må preges av størst mulig ekstern aktivitet; stands på lærestedene og på "by'n", løpeseddelutdeling utenfor fabrikkportene (i samråd med AKP og RV i distriktet), veggaviser og munn-til-munn diskusjoner i masseomfang. Vi må i denne uka ta i bruk alle de erfaringene vi nå har med "omdanna" metoder i massearbeidet, kulturgrupper, røde fester o.s.v. Vær dristige i å finne nye metoder som ikke er brukt på deres sted tidligere!

Fase 3. Hele sommerferien.

RV-gruppene på lærestedene vil de fleste steder måtte oppløses. Unntakene er de studentbyene hvor det bor folk hele sommeren, samt steder hvor det foregår kontinuerlig undervisning, eksamenslesning, Sommeruniversitet e.l.

Hvordan valgkampen for vår del skal drives i sommer må i stor utstrekning avgjøres lokalt ut i fra partiets og RV's behov, vi vil derfor bare komme med noen generelle forslag til hovedretningslinjer.

- de progressive studentene bør i størst mulig utstrekning ta sommerjobb i nærheten av lærerstedet, på de plassene hvor RV stiller.
- der RV-gruppa på lærestedet oppløses, gå inn i en valgkampgruppe på jobben eller i boligområdet - alt etter hvor massegrunnlaget ditt er best og hvor du har størst mulighet til å oppnå resultater i arbeidet.
- hold sosial og politisk kontakt med venner og familie gjennom hele sommeren.
- ta et fast grep om sikkerheten. Dersom du ikke allerede på forhånd veit hvem du skal jobbe sammen med i sommer, så fly ikke rundt og spørr alle og enhver. Henvend deg isteden til sentral/distrikts RV for å få vite hvem du skal kontakte lokalt. Det beste er at slike henvendelser sentraliseres gjennom ledelsen av den lokale RV-gruppa, slik at rusjet på de sentrale kontorene ikke blir for stort.

Fase 4. Fra sommerleirene til valgdagen.

Det viktigste etter sommerleirene er å hindre at det blir en lang død-periode hvor det ikke skjer noeenting. Derfor må begynnelsen av denne fasen planlegges nøye for oppløsninga skjer i sommer.

- samling av laget, lagsmøte i den første uka etter at sommerleiren er avslutta. Det må gis direktiv til alle medlemmer om når de skal være tilbake på lærestedet etter ferien.
- samling av "gamle" RV-gruppa. Ledelsen av den lokale RV-gruppa må sende ut brev til alle medlemmene og sympatisørene av gruppa som orienterer om stoda i valgkampen, stiller oppgavene framover og innkaller til det første møtet.
- rask oppstartning av ekstern propagandaspredning, veggavisskriving etc for å få valgkampen til å materialisere seg også for massene etter ferien.
- ny aksjonsuke sammen med resten av Rød Valgallianse. Dato og opplegg forevrig blir sendt ut seinere.

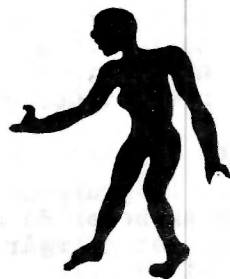
FRAM FOR EN SEIERRIK VALGKAMP I KLASSEKAMPENS TJENESTE!!!

FRAM FOR RØD VALGALLIANSE!!!

OU.

HVA SKAL VI GJØRE MED KVINNEKAMPEN?

Dette viktige spørsmålet ble reist i 4.Mai for noen numre siden. Innlegget som nå følger, er ikke uttrykk for ei endelig og fastlagt linje fra AU i NKS, og er heller ikke basert på en grundig diskusjon i Kvinneutvalget. Det er kritikkverdig at denne artikkelen kommer så seint, og det er også all grunn til å kritisere både AU og Kvinneutvalget for ikke å ha tatt alvorlig nok på oppgaven med å utvikle politikk og taktikk for NKS' arbeid i Kvinnefronten.

Men her følger i det minste noen ideer som forhåpentligvis kan stimulere til mer debatt om emnet, i laga rundt omkring og i 4.Mai. En slik diskusjon er brennende nødvendig nå. En oppsummering av stoda i Kvinnefronten på et større universitet viste at

- antallet aktive grupper (og følgelig antallet aktive medlemmer) har gått kraftig ned det siste semesteret.
- diskusjonene i fronten er "daue", springende og lite målretta.
- den utadvendte aktiviteten er svak og tilfeldig, fronten blir i liten grad mobilisert til felles innsats (f.eks. i daghjemsaksjoner).
- fronten sliter med svære organisatoriske problemer.

Mao. - en ikke helt lys situasjon. Likevel er vi tjent med slike oppsummeringer, selv om opportunistene nok vil fryde seg og bruke dem mot oss og fronten i nye "hva-var-det-vi-sa"-angrep. Men bare dersom vi sjøl får et skikkelig grep om forholda i fronten, kan vi finne de riktige tiltakene og reise kjerringa på nytt. Derfor oppfordrer vi innstendig fraksjoner og lagsstyrer til å foreta vitenskapelige oppsummeringer av arbeidet i fronten. Er det framgang eller tilbakegang i rektutteringa? Hvilke diskusjoner har fronten vært igjennom, og hva var utkommet av disse? Hvilke aksjoner har KF vært med på, hvilke problemer støtte dere på i den forbindelsen? Vær nøyaktige i undersøkelsene, ha sans for tall og realiteter!

DE VIKTIGSTE POLITISKE OPPGAVENE

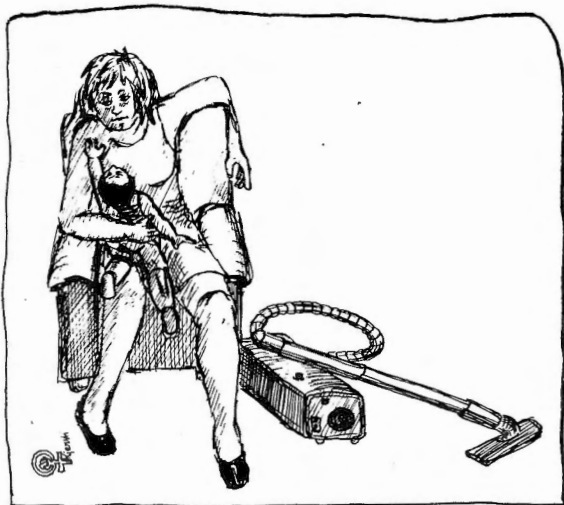
Akkurat nå står mobiliseringa av Kvinnefronten til Faflig 1.mai Front i brennpunkt. Politikken vi mobiliserer på, er behandla i andre artikler i dette nr. av 4.Mai - her vil vi bare slå fast at 1.mai er vår viktigste oppgave akkurat nå, også i Kvinnefronten.

Men gjennom 1.mai-diskusjonene, og etter 1.mai har vi store og vesentlige oppgaver foran oss: Vi kommunister må sloss for en proletarisering av KF's politikk. Dette er en absolutt forutsetning for at KF skal utvikle seg dit vi ønsker - til å bli et slagkraftig våpen for arbeiderkvinnes interesser.

På landsmøtet i februar -76 skal vi diskutere og vedta en ny plattform - og den må være mye, mye bedre enn den vi har i dag. Vi vil i seinere numre av 4.Mai komme med mer konkrete anvisninger for plattformdiskusjonen, og vil i første rekke legge fram en kortfatta analyse av hva vi oppfatter som de viktigste politiske feila i KF akkurat nå - feil som må korrigeres kraftig om vi skal komme framover.

1) FRONTEN OPPFATTES SOM "TVERRPOLITISK".

I KF's plattform blir det slått fast at fronten er en "partipolitisk uavhengig organisasjon", men av mange frontmedlemmer oppfattes dette som om fronten er tverrpolitisk, dvs. skal ha som målsetning å samle kvinner av flest mulig partipolitiske avskygninger. Frontens bredde blir sett på som identisk med at mange partier er representert. Dette er en feilaktig oppfatning som hemmer mye av arbeidet nå:

KF er redd for å slutte opp om arrangementer og aksjoner som kan identifiseres med andre politiske organisasjoner og partier (særlig AKP). Argumenter mot slike fellesmarkeringer kommer fra ganske store deler av fronten, ikke bare fra opportunistene. De er en alvorlig hindring for utviklinga av et skikkelig kamppelleskap mellom KF og de gruppene som fører den samme kampen som fronten.

KF's diskusjoner blir lett snevre, fronten diskuterer ikke politikk, bare "kvinnesak". Våre egne høyrefeil har mye av skylda for dette. I kampen mot "venstre"-opportunisten gjorde vi en rekke overslag i retning av å stenge strategiske diskusjoner ute fra fronten.

I diskusjonene om frontens uavhengige stilling går de viktigste motsigelsene mot høyre, men det er også viktig å være klar over at KF fremdeles blir angrepet fra "venstre". Det vi ønsker er en front som er reelt partipolitisk uavhengig, og som kan slutte seg til aksjoner og kamper sammen med andre grupperinger som fremmer den samme politikken.

2) FRONTEN OG KVINNEKAMPEN SKAL OMFATTE "ALLE KVINNER", - DET BENEKTES AT DET FINNES KLASSEMOTSETNINGER BLANT KVINNER.

Dette har sammenheng med punkt 1, og også her har våre egne feil vært med og dannet grunnlag for utviklinga av gærne ideer i fronten.

Selv om vi i pressa vår (Røde Fane, Hva Må Gjøres og KK) gjentatte ganger har slått fast at det finnes like skarpe klasseskiller blant kvinnene som blant menn, har vi ikke godt nok konkretisert dette prinsipielle standpunktet til linjer for KF. Vi har også sjøl til en viss grad grepet at de motstridende linjene i kvinnekampen - feminismen mot den

proletære linja - er uttrykk for forskjeller i klassetilhørigheten - men har vi brukt denne kunnskapen i arbeidet ifronten?

Vi må - gjennom konkrete og grundige diskusjoner i fronten vise at kvinner i ulike klasser ikke bare har ulike muligheter, men også motstridende interesser. Og vi må sloss for at KF får en plattform som beskriver hvem som er våre fiender, at det er den klassen som tjener på at kvinner går uten arbeid eller er grovt underbetalte. Vi ønsker en plattform som klart tar utgangspunkt i arbeiderkvinnenes interesser og som slår fast enheten mellom arbeiderklassens og småborgerskapets kvinner.

I disse diskusjonene er det lett å gjøre overslag til "venstre", og vi skal sjølsagt ikke komme busende inn på KF-møter med en hel masse linjer for hva KF skal gjøre og mene i 10 år framover. Men vi skal begynne å reise diskusjonene - med konkrete eksempler på hvordan arbeiderkvinnene er undertrykt, hvordan de sloss og hvorfor deres interesser må være utgangspunktet for vår kvinnekamp. Det kan kanskje være en ide å lage studiemøter, f.eks. om arbeiderkvinnenes kamp i historisk perspektiv, for å vise at KF følger og må følge opp en historisk tradisjon i norsk kvinnekamp.

3) KF SKAL BARE DRIVE MED KAMPOPPGAVER SOM UTELUKKENDE ANGÅR KVINNENE - DVS. KVINNESEKTERISME.

Det finnes etterhvert en rekke klare eksempler på at denne kvinnesekterismen er ganske rotfesta i KF:

- KF kommer aldri ut med støtte til mannlige arbeidere i streik, bare til kvinner. STK-arbeidernes streik i høst og vinter var i aller høyeste grad en politisk kamp for å bevare streikeretten, som jo er et spørsmål av brennende viktighet for arbeiderkvinnene i Norge. Det burde vært en sjølsagt ting for KF å støtte denne streika, men dette skjedde i svært liten grad.

- KF har ikke hatt noen skikkelig markering mot dyrtida, som utgjør en svært viktig og jævlig del av norske kvinners hverdag. Erfaringer f.eks. i Sverige har vist at den organiserte og uorganiserte kvinnebevegelsen har utgjort den ledende krafta i dyrtidskamper, og det er viktig å ta opp kamp mot ideer om at dyrtids-/moms-kamper ikke har noe med KF å gjøre.

- KF har hatt stor motsigelse på å vise internasjonal solidaritet i anti-imperialistisk arbeid. I den grad det skjer, er det bare kvinnene i Vietnam og Chile vi gir vår støtte.

Dette er feil vi må korrigere, og det grundig. Igjem må det understrekes at dette bare kan gjøres gjennom skikkelige diskusjoner og skikkelig praksis. Vis konkret hvorfor kvinner må ta opp andre kampppgaver enn dem som utelukkende angår kvinner. I interessekampen skulle vi vel ha en del eksempler på det allerede?

Vi har pekt på en del generelle politiske feil i KF. Finnes disse feila i deres KF-gruppe? Hvordan kommer de i såfall til uttrykk? Hva slags erfaringer har dere med å ta opp og diskutere motsigelsene - hvordan kom de til uttrykk i 1.mai-arbeidet? Eller er det helt andre ideer som preger Kvinnefront-gruppa? Hvilke?

Analyser! Oppsummer! Skriv inn til 4.Mai om deres erfaringer. Som dere ser er denne artikkelen ingen helhetlig analyse av stoda i KF, og langt fra noen helhetlige og ferdige linjer for hva vi skal gjøre i tida fram til landsmøtet. Det vil komme klarer og mer konkrete opplegg for politikken seinere, - men hvordan den blir, avhenger bl.a. av at innleggene strømmes inn til 4.Mai.

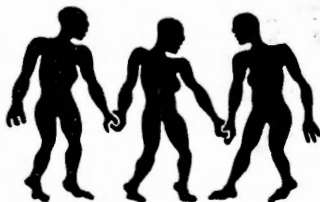
TA ET GREP OM ORGANISERINGA AV KF!

Organiseringa har alltid vært et svakt punkt i KF's arbeid. I dag er situasjonen den at mange grupper mangler fast ledelse, det er umulig å få oversikt over hvem som er medlemmer, nye folk som dukker opp blir ikke organisert osv. I teorien har vi tatt ett oppgjør med feministenes "flate" organisasjons-struktur, men praksisen vår er prega av mange feministiske ideer. For at KF skal bli en kamporganisasjon trenger vi både utvikling av politikken og en fastere organisering.

1) KF BYGGER PÅ MEDLEMSKAP, IKKE PÅ LØS TILKNYTNING.

Dette innebærer at vi ikke er fornøyd med at folk dumper innom møtene jamt og trutt eller nå og da, vi må propagandere for at folk skal bli medlemmer. Dette er viktig av flere grunner:

Det er en forutsetning for utvikling av medlemsdemokratiet. For et års tid siden dukket en hel bølging KUL- og SV-jenter opp på et fellesmøte i KF på et universitet. Hovedtyngden av disse hadde aldri før (eller seinere) satt sine bein i KF, og de møtte utelukkende for å stemme gjennom et ganske fært og i realiteten dypt anti-kommunistisk vedtak. Resultat: De vant avstemminga. En slik tvers igjennom udemokratisk framgangsmåte ville vært umulig om KF klart hadde slått fast at retten til å fatte politiske avgjørelser var forbeholdt medlemmene.

Økonomien til KF er heller skral, og all budsjettering og økonomisk planlegging blir mye vanskeligere når folk ikke betaler kontingent. En livskraftig massebevegelse som KF trenger en fast, velordnet økonomi, og kontingent er tross alt den eneste sikre inntektskilden fronten har.

Fast medlemstegning er en forutsetning for skikkelige oppsummeringer av stoda i fronten. Hvordan kan vi ellers vite om vi rektutterer eller mister medlemmer? Hvordan kan vi ellers planlegge opplegg og omfang av aksjoner?

DERFOR: Verv medlemmer til KF - bygg fronten fastere!

2) KF-GRUPPENE TRENGER LEDELSE.

Feministiske ideer har gjennomslagskraft også i spørsmålet om ledelse. I mange KF-grupper går gruppe-ledelsen "på omgang" fra møte til møte, eller ledelsen utgjøres av en kontakt-kvinne hvis hovedfunksjon er å sette opp møteinnkalling og føre taleliste i gruppas diskusjoner. Men skal fronten bli en skikkelig kamporganisasjon trenger den valgte, politiske styrer på alle plan. Disse bør bestå av jenter som står på frontens politikk, og som kan være drivende i å få denne politikken gjennomført, som kan planlegge og utvikle arbeidet. Så langt råd er, bør styrene sitte mer enn ett semester av gangen.

3) "LØSE KVINNEGRUPPER" BØR INN I KF.

Dette bør være vår hovedlinje, sjøl om heller ikke den kan tillempes absolutt og mekanisk. De stedene våre jenter jobber i slike uavhengige kvinnegrupper, bør det i alle tilfelle reises diskusjon om tilslutning til KF. På denne måten vil - i de fleste tilfellene - både KF's og kvinnegruppenes arbeid styrkes.

OPPSUMMERING:

Vi har i denne artikkelen lagt hovedvekt på feil og svakheter i KF's politikk og praksis, og kommet med enkelte almenne ideer på hva som er kommunistenes oppgaver i den forbindelse. Artikkelen har ikke trukket fram de gode sidene i vårt og frontens arbeid, og er i så måte ensidig.

Men de problemene vi står oppe i i KF, er ikke uttrykk for degenerering og forfall. De er alle sammen vekstproblemer - uttrykk for gjerne ideer og gern praksis som må oppstå i en ny og livskraftig massebevegelse. På de fleste lærestedene er KF den største masseorganisasjonen, og den mest levende. Det er ingen degenerert bevegelse som 8.mars i år var drivkrafta i å skape de største kvinnepolitiske demonstrasjonene i hele den vestlige verden. (I Oslo gikk ca. 6000 i tog, i New York bare 2000. Og gjett sjøl hvor politikken var klarest og best!)

Allerede nå er mange kvinnelige kommunister blitt fostra gjennom KF - gir ikke alt dette grunn for oss til å kaste oss inn i arbeidet med økt entusiasme og innsatsvilje?

To kamerater i Kvinneutvalget.

KVINNENE og 1.MAI

DET BØR BLI EN STOR KVINNESEKSJON I FAGLIG 1.MAI FRONT I ÅR!

Hundrevis av kvinner har blitt aktivisert i kvinnebevegelsen det siste året, i kamp for selvbestemt abort, i daghjemskamper og i kampen for retten til lønna arbeid.

Faglig 1.mai Front (FFF) har mange hovedparoler som i aller høyeste grad angår kvinnene. Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfiendtlige politikk, Forsvar streikeretten, paroler mot statens oljepolitikk og Kamp mot all kvinneundertrykking er paroler som burde nå langt ut og få stor oppslutning, ikke minst av kvinner.

Hoveddelen av den nye kvinnebevegelsen gikk i fjor i to tog, Sam.-org.-tog og FFF-tog. Vi tok ikke kampen opp mot en feilaktig linje, vi tillot at kvinnene gikk i et arbeiderfiendtlig og kvinnefiendtlig tog. Det er i år naturlig å kjempe for tilslutning bare til FFF.

Men - vil vi nå dette målet uten skikkelige diskusjoner? Nei! Det

eksisterer en del feilaktige ideer i bevegelsen. De kan kort skisseres i 3 punkter:

- 1) Ideen om at alle kvinner er undertrykt.
- 2) Ideen om at kvinnebevegelsen er tverrpolitisk og ikke partipolitisk uavhengig.
- 3) Ideen om at bevegelsen skal ta opp krav som angår bare kvinner, mao. kvinnesektarisme.

Disse ideene vil gjenspeile seg i argumentasjonen mot 1.mai-deltagelse i år. Hvilke argumenter må vi så være forberedt på å møte?

- 1) Hvorfor skal kvinnene markere seg 1.mai når kvinnene har 8.mars som kampdag?
- 2) Borgerlige kvinner vil bli skremt av at bevegelsen går i klassekamp-tog.
- 3) Bevegelsen bør ha en egen markering 1.mai, men ikke gå i tog.
- 4) 1.mai er sosialismens dag alene.

Det første argumentet dreier seg om kvinnesektarisme. Det er viktig at kvinnene slutter seg sammen med sine allierte 1.mai, til kamp mot felles fiende. Vi trenger støtte og solidaritet fra andre undertrykte grupper, vi må også gi vår støtte og solidaritet til dem. Bare når vi står sammen er vi sterke.

Hvem er det så som blir skremt av at kvinnebevegelsen går i klassekamptog? Taper vi noe på at disse kvinnene holder seg borte fra bevegelsen?

1.mai er arbeiderklassens kampdag, men det er også en dag hvor det arbeidende folket fremmer sine krav (jfr. vår analyse av hovedmotsigelsen i Norge i dag). Det er opplagt at ikke bare sosialister deltar i FPP. Kvinnene utgjør halvparten av arbeiderklassen og folket, og kvinnebevegelsen bør markere seg sterkt i toget.

Viktige kampsaker i kvinnebevegelsen det siste året har vært abort, daghjem og rett til lønna arbeid. Vi har støtta kvinner i streik, vi har vist solidaritet med kvinner i andre land, f.eks. Vietnam og Chile.

Hvem har så krava våre vært retta mot? Jo, AP-regjeringa og staten i særdeleshet. FPP kjemper mot den samme fienden. Det er naturlig å slutte opp om FPP og stå sammen med våre allierte 1.mai. Vi må bekjempe tendensen til at kvinnekampen isoleres. I 1.mai-toget er det vi som må bære fram kvinnes krav.

DISKUTER FFF's PROGRAM

Det er viktig at kvinnebevegelsen diskuterer hele FFF's program. Det er viktig at vi også støtter almene krav som går på streikerett, undertrykking av folk i andre land, statens utdanningspolitikk osv. Dette er krav som ikke gjelder bare kvinner, men som i aller høyeste grad angår oss. Hvis man leser FFF's program, vil man finne ganske få paroller som kvinnebevegelsen ikke kan slutte opp om.

Diskusjoner om Sam.org.-toget blir også viktig. Sam.org.-toget er dominert av AP. Kvinnebevegelsen har sloss for krav som nettopp har retta seg mot AP-regjeringas politikk. SV er også med. SV har et stort ansvar i abortsaken, SV har stemt for prisforhøyelser på daghjem. SV har valgt side, de har valgt klassesamarbeidstog uansett om de prøver å gjøre parolegrunnlaget "bedre". De sitter sammen med AP i 1.mai-komite, og Oslo SV's taktiske gjenoppliving av Arbeiderfront -74 endrer ikke på det faktum at det finnes to og bare to alternativer 1.mai.

Det er viktig å kjempe for reell enhet i kvinnebevegelsen om å slutte opp om FFF for å lage en stor kvinneseksjon i toget. Vi må ha grundige og demokratiske diskusjoner hvor alle motsigelser kommer fram og blir diskutert.

REIS KVINNENES KRAV I KLASSEKAMPTOGENE 1.MAI!

Aktivister.

(Les også artikkelen om frontene og 1.mai foran i avisa. Red.)

"Kvinnepolitikken - hele bevegelsens sak" ?

Dette ble understreket opptil flere ganger på sommerleirene i fjor. Men er det sånn i dag at kvinnepolitikken virkelig er alle NKS'ere sin sak, og at alle NKS'ere har et forholdsvis bra grep om kvinnepolitikken? Vi mener nei.

Er det ikke heller sånn at kvinnekampen inntil nå i stor grad har vært enkelte jenters sak, og at store feil har kunnet blitt gjort i kvinnekampen uten at noen har grepet inn og sagt at dette er galt. Lederne kamerater som ellers går for å ha et godt grep om teoretiske spørsmål og som umiddelbart har latt høre fra seg når feil har blitt gjort i interessekampen, kampen mot sosialimperialismen, Rød Front-jobbinga osv. har ikke kunnet bidra med stort i kvinnekampen og makte å rette på feila

som er blitt gjort der. Dette skulle muligens bety at kvinnekampen er en så særegen kamp at bare de jentene som jobber i en bestemt front kan få et skikkelig grep om den. Men hva skiller egentlig kvinnekampen fra alle andre kamper undertrykte grupper fører? Går det f.eks. ikke ann å få et godt grep om kvinnepolitikken hvis en ikke er jente?

Vi mener at kvinnepolitikken til NKS i stor grad er blitt redusert til en bestemt organisasjon, nemlig Kvinnefronten. Kvinnepolitikken er blitt ført i og gjennom fronten - for NKS' vedkommende av de NKS-jentene som jobber i fronten. Eksempler på dette er at til tross for vedtaket på sommerleirene i fjor om at sjølbestemt abort var en av hovedoppgavene til NKS, finnes det lag som ikke har tatt opp dette i høst pga. at det ikke har vært noen Kvinnefront der. Hva har f.eks. NKS gjort i kampen for flere og bedre daghjem?

Ser en på hvordan de forskjellige laga har oppfattet sin rolle i kvinnekampen, finner en mange eksempler på høy prioritering av å velge inn jenter i styrever og ledende organer. Dette har ofte vært viktigere enn å ha fått diskutert den kommunistiske linja i kvinnekampen. Men alvorligere enn dette er antagelig at kvinnepolitikken ikke har vært underlagt den demokratiske sentralismen, dvs. kvinnefrontfraksjonene har ikke vært underlagt NKS' ledelse. Dette er å undergrave sentralismen og å åpne for fraksjonisme i stor stil. Det kan f.eks. nevnes at på årsmøtet for Universitetet i Oslo for ett år sida ble det pålagt alle lag å ha kvinnefraksjoner. At disse som alle andre fraksjoner, skulle underlegges den demokratiske sentralismen og kontrolleres av ledende organer, ble ikke sikret. Dette vedtaket ble opphevet på årsmøtet i vår - med den begrunnelse at det strider i mot vedtektene våre.

Det ble slått fast nødvendigheten av å gjøre kvinnekampen til hele bevegelsens sak - konkret at ledelsen på ulike nivåer har ANSVAR for kvinnepolitikken. Det betyr at ledelsen må sette seg inn i politikken, kreve rapporter Kvinnefront-fraksjonene, samt innkalle til møter med våre jenter i fronten om spesielt viktige spørsmål.

I Oslo har vi avholdt kader-møter hvor representanter fra ledelsen på alle plan, kvinneansvarlige og "interesserte" deltok. Her diskuterte vi kvinner og 1.mai - og påla alle smålagsstyrer å innkalle til fraksjonsmøter med jenter fra fronten, samt 1.mai-ansvarlige.

Vi slo fast at 1.mai er hovedoppgave for alle som driver med kvinnepolitikk - det betyr at vi som kommunister må kjempe igjennom en riktig politikk for fronten 1.mai, og mobilisere tusenvis av jenter i klassekampet!

Diskusjonene omkring 1.mai i fronten er svært viktige - og om ikke "ansvaret for kvinnepolitikken har vært hele bevegelsens sak før, er det nødt til å bli det nå!"

Kvinnefrontere.

BYGG AKP!

Etter som proletariseringsdiskusjonen er blitt tatt opp i laga, har de to linjene etter hvert meisla seg ganske klart ut. Den ene ser på arbeiderklassen som den mest lidende klassen - den andre ser på arbeiderklassen som den mest ledende klassen. Ut fra sin stilling i produksjonen, sin organisering og sin styrke, erkjenner vi at arbeiderklassen er den mest ledende og revolusjonære klassen. Arbeiderklassen har bare sine lenker å miste. En del kamerater erkjenner ikke i praksis disse enkle erfaringene. De ser bare lange arbeidsdager, mye møkk og skitt, farlige gasser, lite politisk aktivitet osv. "Arbeiderklassen er OK, bare jeg sjøl slipper å bli arbeider", er innholdet i tenkinga til disse kameratene.

Det er riktig at det er mye "Chaplin"-jobbing rundt omkring i industrien i dag. Utbredt spesialisering, undergraving av den tradisjonelle fagopplæringa osv. Samtidig finnes det muligheter til å få seg en fagopplæring. Til å få en jobb som er bra å drive med. Den fundamentale svakheten i tenkinga til de som ser arbeiderklassen som den lidende klassen, er at de ikke evner å se arbeiderklassens avgjørende betydning for seire i dagskampen og i kampen for sosialismen.

De ser ikke alle de resolusjonene som kom inn fra fagforeninger til støtte for Narve Trødal. De glemmer vedtaka mot tvungen voldgift, og støtten til heis- og telefonsentralmontørene. De ser ikke kampfelleskapet og solidariteten som vokser fram på arbeidsplassene. De ser ikke kameratskapet. For disse kameratene er arbeiderklassen bare en gjeng med folk som har det forfærdelig vondt, som det knapt er håp for.

Jeg skal ta opp flere motsigelser, som jeg sjøl oppfatter som underordna i forhold til lidende/ledende-klasse.

"STORT STUDIELÅN - IKKE RÅD."

"Jeg har stort studielån og har ikke råd til å begynne i industrien". Dette er for det store flertallet en feilaktig oppfatning. En ad-
30

junket begynner på ca. 50.000, en hjelpearbeider i jern og metall får mellom 45.-50.000.

"STUDENTER BLIR IKKE AKSEPTERT."

"En som har vært student, blir aldri akseptert på en arbeidsplass". Det er ingen hemmelighet at han hadde vært innom sosialøkonomi, han kameraten som de aksjonerte for i Bergen nylig.

Flere av våre ledende kadre har en eller annen gang vært innom universitetet. Erfaringene viser oss at det er et spørsmål om du gjør jobben din skikkelig, og om du evner å ta opp og stille deg i spisen for de viktigste krava på plassen din, som avgjør om du godtas. Ikke hva du engang har vært.

"KAMPANJA ER EI VENSTRELINJE."

"Kampanja er ei venstrelinje, den undervurderer jobbinga blant lærere, helse- og sosialarbeidere og andre folk i småborgerskapet og mellom-laga". Disse kameratene ser ikke forskjell på arbeiderklassen og småborgerskapet. Det er ikke sann at det er småborgerskapet som er den mest ledende klassen og den mest revolusjonære. Det er heller ikke sann at arbeiderklassen pga. sin objektive stilling vil vakle snart fra den ene klassen, snart til den andre.

Problemet vårt i dag er ikke at vi har sterke celler i storindustrien og en solid kommunistisk ledelse for arbeiderklassen, mens det brenner i læreorganisasjoner osv. Det vil sikkert bestandig være ønskelig med flere kommunistiske lærere, helse- og sosialarbeidere osv. Men kelasesammensetninga i partiet vårt i dag, og for svake røtter i storindustrien viser oss at oppbygginga av celler her er den viktigste oppgaven nå for å komme videre. Da legger vi grunnlaget for at vi om noen år skal være et virkelig arbeiderparti, og først da vil vi nå ut i virkelig masseomfang til arbeiderklassen med politikken vår.

"FOLK I DEPARTEMENTER O.L. ER VIKTIG."

"Det er viktig å få inn folk i departementer og andre ledende stillinger". Denne ideen mener jeg representerer det mest åpne og utilsørte reformistiske avviket i denne diskusjonen. Dette er sosialdemokratisk politikk. Det kryr av "Mot Dag"-folk som direktører og sjefer rundt i det ganske land. Feminister trur at verden blir forandra bare vi får nok kvinnelige direktører. Denne ideen bør fordømmes i diskusjonen videre.

PROLETARISERING AV JENTER.

Noen folk lurar på om denne diskusjonen angår kommunistiske jenter. Personlig mener jeg vi bør kjøre samme linja for jenter som for gutter, i den grad det er mulig. Få dem inn på de største og viktigste arbeidsplassene på stedet vi er. Jeg mener det er ei feilaktig linje å kjøre jentene på spesielle kvinnearbeidsplasser. Grunnen er at dette ofte er den mest tilbakeliggende plassen. Det er den mest framskredne delen som må trekke med seg de mellomliggende og tilbakeliggende, og ikke omvendt. På den annen side kan det finnes lokale grunner til at en prioriterer kvinnearbeidsplasser spesielt. Kan være framskreden, kan mangle bare ei gnist til å tenne prairiebrannen.

BYGG AKP(m-l) TIL ET VIRKELIG ARBEIDERPARTI. STYRK PROLETARISERINGSBE-
VEGELSEN.

"Petter"

INNHOOLD:

OM SOMMERLEIRENE.....	side: 2
OBLIGATORISK LAGSMØTE.....	" 3
1.MAI:	
Paroler.....	" 4
1.mai og frontene.....	" 6
Metoder.....	" 7
Enheten mellom revisjonistene og sosialdem.....	" 9
Front mot supermaktene.....	" 10
Hvorfor invitere SV til samarbeid?.....	" 11
Svar.....	" 12
VALGENE -75:	
Kamp mot parlamentariske illusjoner	" 13
"Gi en dag" -75 til RV.....	" 15
Hva er aktiv boikott?.....	" 17
Boikott, ei feilaktig linje?	" 18
Boikott de borgerlige "arbeider"partiene!	" 19
Faseplan for NKS i kommunevalgkampen	" 20
KVINNEKAMP:	
Hva skal vi gjøre med kvinnekampen?	" 22
Kvinnene og 1.mai	" 26
"Kvinnepolitikken - hele bevegelsens sak"?	" 28
PROLETARISERINGSKAMPANJEN:	
Bygg AKP!.....	" 30

DET BLE IKKE PLESS TIL ALT!

Desverre ble det ikke plass til alt det stoffet vi gjerne ville hatt med i dette nummeret. Innlegg til proletariseringskampanjen har vi måttet legge til side. Disse håper vi å få plass til i mai-nr. Det samme gjelder for innlegg som tar opp målstrid-debatten. Dessuten skal vi satse på å få en skikkelig oppsummering av situasjonen i interessekampen i neste nr.

FRIST FOR MAI-NR. ER 20.APRIL!

Red.